

Gyermeknapra

Május utolsó vasárnapján megkülönböztetett szeretettel köszöntöm Szarvas és térsége valamennyi gyermekét, a karonülő csecsemőtől a bölcsődésektől, óvodásoktól, a kisiskolásokon, kis-, és nagykaszkokon át a felnőttkor határára érkező, épp mostanában érettségizőkig. Meggyőződésem szerint a társadalom és a családok fejlődése szempontjából is fontos, és kitüntetett szerep a tiétek, s mi, mai felnőttek azért dolgozunk, hogy majdan ti, a felnövekvő generáció, magatoknak, s nekünk – akkor már időseknek – boldog és békés életet teremtsetek. A város vezetése nevében biztosíthatlak bennete-

ket arról, hogy Szarvason ti mindig a legfontosabb szempontként jöhettek csak szóba döntéseink meghozatalakor. A modern iskolák, a fürdő, a parkok, a játszótérek, az ifjúsági önkormányzat, a kulturális és szórakoztató programok, mind-mind értetek vannak. Kérlek benneteket, hogy segítsetek nekünk: azzal is, hogy elmondjátok, mire lenne szükségetek, milyenek szeretnétek látni városunkat, s azzal is, hogy a közösen létrehozott értékeinkre ti is vigyáztok, hogy majdan gyerekeitek, s az ő gyerekeik is ugyanilyen szép, vagy még szebb városban élhessenek.

Babák Mihály, polgármester

Gyermeknapra köszöntő!

Május utolsó vasárnapján köszöntjük gyermekeinket, - de én remélem az év minden napján érzhetik, szeretetünket, gondoskodásunkat, féltő jobbító szándékú és jóra intő tanácsainkat. Az egész életükre kihatnak gyermekkorunk élményei, meghatározzák pozitív és bizony

negatív tapasztalataink is. Kívánom a tisztelt szülőknek, nagyszülőknek, hogy legyenek büszkéik gyermekeikre, segítsék, neveljék – a sok kihívásokkal, versennyel teli világban – felkészült, sikeres, és boldog fiatal felnövekvő gyermekeiket, unokáikat.

Szabó Lőrinc „Kicsi vagyok én „ című versével kívánok nagyon boldog, felhőtlen gyermeknapot, és örömteli vakációt. Az egészen piciknek boldog, vidám gyermekéveket.

*Kicsi vagyok én,
majd megnövök én,
mint a tündő a fazékból,
kidagadok én.*

*Kicsi vagyok én,
majd megnövök én,
apámnál is, anyámnál is
nagyobb leszek én.*

*Kicsi vagyok én,
erős leszek én,
világ minden óriását
földhöz vágom én.*

*Kicsi vagyok én,
bátor leszek én,
óriások palotáját
elfoglalom én.*

*Kicsi vagyok én,
nagy hős leszek én,
aranyzóbat adok minden
testvéremnek én.*

*Kicsi vagyok én,
boldog leszek én,
én leszek a legjobb ember
a föld kerekén!*

Sok szeretettel:

**Földesi Zoltán,
az MSZP országgyűlési
képviselője**

Négy város, négy kórus

Leles kóristák rendeztek kórustalálkozót Szarvason a Fő téri Iskola dísztermében, a múlt héten pénteken délután. A vendéglátó a mezőtúri Bel Canto Énekegyüttes volt, ennek a kórusnak is főként a szarvasi tagjai. A műsort Brachna Irén, a Chován Kálmán Művészeti Alapiskola igazgatója vezette, s köszöntve a szép számban összegyűlt, muzsikakedvelő közönséget, elmondta, hogy a „négy város négy kórusa a nagyközönség előtt” szlogenrel hirdetett találkozó vadonatúj kezdeményezés. A Melis György Kórusalapítvány által támogatott rendezvényre a házigazda Bel Canto Énekegyüt-

tes mellett az Orosházi Madrigál Kórus, a kondorosi Animato Énekegyüttes és Szarvas Város Női Kara kapott meghívást. A műsorban a zeneirodalom számos korszakából szólaltattak meg műveket a fellépő kórusok, valamennyien kivívták a közönség hangos tetszését. A sikeres fesztivál végén a közönségnek volt alkalma nem csak tapssal, hanem támogató jegyek vásárlásával is segíteni a kórusok jövőbeni munkáját, és minden résztvevő egy kis ajándékkal – egy mézeskalácsból formázott violínkulccsal – távozott a koncert helyszínéről.

Kedves Gyerekek!

Szeretettel köszöntelek titeket gyermeknap alkalmából!

Éreztétek jól magatokat, remélem teljesül kívánságatok ezen a szép napon.

Kívánok nektek szép napot, a játékhoz, kikap-

Mikszáth Kálmán

csolódáshoz barátokat, napfényes időjárást és szerető családot!

Szeretettel ajánlom figyelmetekbe az alábbi mesét, mely nem csak érdekes, hanem tanulságos is.

Üdvözlettel:

Domokos László

Madárfészek

A nap lement. Az alkony ráborította fátyolát az egész vidékre. Benépesült a levegő zümmögő bogárral. A göröngyös, kátyús úton egy szekér ballag csendesen. De egyszerre csak nagyot zökken, s a rajta ülők felriadnak.

-Hophó! Eltört a tengely! - hangzott az egyik utas szava. A másik leugrott, csakugyan leült a szekér hátulsó fele.

- Nagy baj - dörmögte fejét vakarva. - Megroppant biz az, kátyúba estünk. Most már mit csináljunk?

- Ha legalább valami fa volna, valami husáng, hogy átköthetnők vele.

- Van is itt! Furcsa tartomány ez erre!

- Nem nő itt meg a fa, csak a nadragulya!

- Haj, haj. Mihez fogjunk, mihez?

- Emelem én a szekeret - ajánlkozott az egyik -, föl is tartom addig, míg fát érünk. Kend pedig vezesse a lovakat. Bizony jó darabon kellett vinni a szekér hátulját, s fa még sehol sem volt. Mind a ketten lihegték a fáradságtól.

- Ahol ni! - kiált fel egyikök. - Ott bólingat egy kis vékony nyárfá. Nekünk való éppen. Csakugyan egy karcsú fának az árnyéka feküdt, táncoló fekete csíknak, a szántóföldön, mindjárt az út mellett. A hold éppen most bújt ki, s meg lehetett látni a tájat. Több fa sem volt annál.

-No, hát ne legyen ez az egy sem... Kíváglak, hogy ne bússulj itt magadban -dörmögött a haragosab-

bik. Előkereste a fejszét, s átugorván az útszéli garádot, nekivágott a növendék fának. Az összerázkódott, recsegeve, hajladozva. Rásírta törzsére harmatkönnyeit leveléről. Gallyai is megropogtak a fejsze csapásai alatt. Egy madár fel szállt megriadván, s kétségbeesve röpködte körül a növendék fa koronáját. Madárfiak síró csipogása felelgetett a fölkergetett öreg madárnak.

-Jó lesz-e tengelydorognak? -türelmetlenkedett a másik. -Jó biz az -szólt a fejszés atyafi kedvetlenül -, csakhogy baj van.

-Már megint?

-Hát izé ...fészek van rajta.

-No és aztán?

-Ej, lánchordta! Hát csak nem vághatom ki! Mi lenne az apróságból? Nem hallja kend, milyen szomorúan csipognak?

-De bizony hallok szegénykéket. Csakhogy aztán velünk mi lesz?

-Mi lesz? Hát mi lenne? -felelte a fejszés atyafi. -Majd tolom én még a szekeret egy darabon.

Úgy is volt. Haragudott ugyan egy kicsit, amint megint a tengelyt fogta kétrét görbülve. De csak tolt a szekeret körül-körül nézve, hogy egy élő fát nem lát-e valahol. A madarak szomorú csipogása fülebe hangzott mindig. S valami azt súgta a lelkében: mégiscsak jól tette, hogy azt a madárfészkes növendék fát ki nem vágta.